

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanku a členiek JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľákovej v právnej veci žalobcu: **S.p., s.r.o.**, Š.X., K. zast. JUDr. F.B., advokátom, Advokátska kancelária, V.X., K., proti žalovanému: **Mgr. I.Š.**, advokát, Advokátska kancelária, K.X., K., správca konkurznej podstaty úpadcu V.s., a.s., J.X., K., zast. JUDr. L.T., advokátom, Advokátska kancelária, M.X., K., o zaplatenie 20 637 Sk s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. januára 2008 č. k. 12 Cbi 8/2006 – 71, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 25. januára 2008 č. k. 12 Cbi 8/2006 – 71 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v sume 3 389 Sk na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca svojou žalobou z 19.7.2002 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20 637 Sk s prísl., za služby spojené s užívaním bytov za obdobie od 1.1.2001 do 31.12.2001, ktoré sa nachádzali v bytovom dome O.X., K., a to na základe zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 7.4.2000 a mandátnej zmluvy o výkone správy č. 5 -11/2000 zo dňa 22.11.2000 v zmysle ust. § 494 Obč.

zák. Okresným súdom Košice II bol vydaný platobný rozkaz proti ktorému podal včas odpor žalovaný a to pôvodný správca. Jeho námietka vyplývala z toho, že platobný rozkaz vydal vecne nepríslušný súd s poukazom na ust. § 14 ods. 1 písm. d/ zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Krajský súd ako súd prvého stupňa po tomto vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením uznesenia o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu a ostatných navrhovaných dôkazov s tým, že konkurzné konanie sa vedie pod sp. zn. 1 K 235/96 a pôvodný správca konkurznej podstaty JUDr. L.T. bol zbavený funkcie správcu a bol nahradený novým správcom Mgr. I.Š.

Poukázal ďalej na ust. § 70b ods. 1, § 31 ods. 1,2,3 a 5, § 29 ods. 1,2. Z výsledkov dokazovania nevyplýva, že by pohľadávka žalobcu bola sporná, resp. ju správca neuznal. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní 23.1.2008 nepoprel túto pohľadávku. Z listinných dôkazov nevyplýva, že sa žalobca pred podaním žaloby dotazoval na svoju pohľadávku, prípadne že o informáciu žiadal konkurzný súd. Konkurzný súd, ktorý vykonáva dohľad v zmysle § 12 ZKV nad činnosťou správcu až v prípade, ak by zistil, že by správca neuznal pohľadávku proti podstate vyzval by toho, kto si uplatňuje túto pohľadávku, aby proti správcovi podal incidenčnú žalobu. Pre prípad budúceho vymáhania exekučným titulom, čo vyplýva z ust. § 29 ods. 2 a ods. 5 ZKV. Z dôvodu predčasnosti súd žalobu zamietol, keďže najprv musí byť nesporne preukázané, že správca konkurznej podstaty pohľadávku poprel. Rozhodnutie o náhrade trov konania posúdil podľa § 142 ods. 1. OSP.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Odôvodnil ho tým, že sú tu skutočnosti, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd uvádza citáciu niekoľkých ustanovení ZKV, ale zmätočne, keď postupne používa ustanovenia zák. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní platného pred 1.8.2000 ale súčasne cituje aj niektoré ust. platné po 1.8.2000. Žiadne z ust. ZKV nezakazuje veriteľovi uplatniť svoju pohľadávku proti podstate aj žalobou na plnenie priamo voči správcovi konkurznej podstaty. Naopak, podanie žaloby je možné na základe ust. § 31 ods. 1 ZKV, podľa ktorého je možné kedykoľvek počas konkurzného konania uspokojiť pohľadávku proti podstate. V tomto prípade konajúci súd vec nesprávne právne posúdil. Ak by malo byť odôvodnenie súdu o tom, že žaloba je podaná predčasne, správne nie je možné ho logicky vykladať ani inak iba tak, že žalobca túto žalobu podať nemohol, teda ak jej zamietnutie súd odôvodňuje iba jej predčasnosťou. V tomto prípade by musel hovoriť o porušení jedného zo základných ústavných práv žalobcu a to konkrétne Článku 2 ods. 3 Ústavy SR, ktoré určuje, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané. Ďalej sa odvoláva na judikát NSSR 3 Obo

206/2006, podľa ktorého námietka žalovaného o predčasnosti žalobcovho podania žaloby na plnenie, teda súdne uplatnenie pohľadávky proti podstate, ktorej výška a opodstatnenosť medzi účastníkmi nie je sporná a ktorú možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzu právne neobstojí. Ďalej poukázal na judikát NS SR č. 3 Obo 90/2007, podľa ktorého podanie žaloby o plnenie pre pohľadávku proti podstate ZKV nevylučuje. Pohľadávka proti podstate sa totiž nespravuje režimom ust. § 23 a § 24 ZKV, keďže sa do konkurzu neprihlasuje. Na základe toho žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20 637 Sk ako aj povinnosť nahradiť trovy konania, alebo rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie.

V odvolacej odpovedi žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť z jeho správnych dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods.2, OSP), na pojednávaní prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania rozhodnutia (§ 212 ods.1, § 214 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je právne dôvodné, prvostupňový súd rozhodol vecne správne, preto jeho rozhodnutie potvrdil (§ 219 OSP).

Odvolací súd poukazuje na správne právne dôvody uvedené v prvostupňovom napadnutom rozhodnutí a tie si v podstate osvojuje. K samotným dôvodom odvolania, prečo na ne nemožno prihliadnuť pozitívne v prospech odvolateľa, k dôvodom prvostupňového súdu dodáva ešte svoj názor. Nie je dôstojná polemika ohľadne ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platom v čase keď sa aplikácia tohto zákona realizovala, zvlášť keď na strane oboch účastníkov vystupujú osoby práva znalé.

V úvode odvolania (č. l. 76 spisov) v tučne vytlačenej odstavci odvolateľ nárok zakladá na tom čo „ZKV veriteľovi nezakazuje“ a k tomu treba dodať, že ani neprikazuje. Celá sústava právnych noriem je stavaná na pozitívnych možnostiach alebo povinnostiach uplatnenia práva alebo plnenia povinnosti a nie na negatívnych. Do tohto zapadá aj úplne pomýlený výklad ustanovenia článku 2 ods. 3, Ústavy SR, ktorý odcitoval odvolateľ v odvolaní a podľa ktorého „každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané“. Stačí jednoduchý argument, totiž že pokiaľ zákon určité konanie ohľadne nejakého vzťahu nezakazuje a viaceré zainteresované subjekty konajú protichodne (ale zákon im to nezakazuje), ktoré konanie má prioritu. V tejto časti je potrebné oboznámiť sa s komentárom ústavy a pokiaľ ide o výklad ZKV, tiež s príslušným komentárom, oba vypracované odborníkmi v príslušnom obore.

Nie je správne odvolávať sa na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vynesene v iných veciach, tie platia pre to konanie, v ktorých boli vynesene a súd nimi v inom konaní nie je viazaný. Nevedno, aký účel to má plniť, či ovplyvniť postup súdu, aby podľa toho rozhodol.

Máme kodifikovaný právny poriadok a je základom pre postup súdu pri rozhodovaní, na rozdiel od anglo – amerického sudcovského práva COMMON LAW. Aj tam platia prísne zásady pri výbere judikátov a nie postup v tejto veci zachovaný odvolateľom, keď sa odvoláva na mienku sudcov, ktorá mu vyhovuje. Ak ich podáva ako prameň práva, prameň osvojenej právnej mienky potom nie je potrebné uvádzať odkiaľ ten názor pochádza a dokladať ho nezáväznými listinami (či rozhodnutiami) .

Okamih možnosti podania žaloby (aktio nata) je daný podľa toho, ako si to vyžaduje konkrétna vec. Ak žalovaný nie je v plnení v omeškaní, ako je v tomto prípade a pritom sa plneniu povinnosti nevzpiera niet dôvodu podať takú žalobu a ak je podaná súd ju zamietne z dôvodu predčasnosti, ako to správne konštatoval prvostupňový súd. Ak žalovaný konal v medziach zákona, žalobca nemá možnosť ho donútiť súdne, aby konal inak. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli preto mu ani nemohli byť priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 14. mája 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

